

En kunstnerisk forhøjning til livet

af Sarah Kristine Frederiksen | maj 3, 2024 | Anmeldelser, Lyrik

Når først der åbnes for den pastelfarvet bog, åbnes der op for sorg og kærlighed på en sensitiv og empatisk facon. Niklas Press skriver raffineret om de helt store følelser.

Katafalk er en tynd, pastelfarvet digtsamling og Niklas Press skriver med ømhed og kærlighed på hver eneste side, når han mindes de mennesker, der i hans liv er gået bort. Press' første digtsamling, *Tændt*, koncentrerede sig om kærlighed, sex og skønhed, så måske er det en naturlig forlængelse, at han nu skriver om det unægtelige (døden), som faktisk er årsagen til, at jeg sætter pris på al det hans første digtsamling beskæftigede sig med.

Livet i linjerne

Digtsamlingen begyndes af et arabisk ordsprog. Det lyder: "Gid du må begrave mig." Tonen for bogen sættes her. I ønsket om, at dem vi elsker må leve længere end os selv. Dette ønske udtrykkes i hvert eneste digt og gør den ellers tynde bog til en intens oplevelse. Jeg kan pege på sorgen, for den er tydelig, men det er ikke blot dén, der gør digtsamlingen emotionel – det er livet i linjerne. Det er mesterligt udført af Press, denne fornemmelse af kærlighed, ømhed og humor, når han skriver livet ind i døden og døden ind i livet.

"Du ligner et barn
et spædbarn
med dit hårløse hoved
og det forundrede blik
hver gang du hiver
efter vejret.
Du er begyndt at gå

med ble igen.

Og midt i det hele står jeg
og forsøger at være voksen.”

Øjeblikke af sorg, frustration, kærlighed og afmagt. Digtene er ikke navngivet, og på den måde føles de endnu mere som brudstykker og øjeblikke af et liv.

Igennem bogen optræder illustrationer. Sorte silhuetter, abstrakte blæktegninger der ligner noget, der beskrives i det digt det følges med. Desværre kan jeg ikke se deres formål og må nævne, at jeg havde foretrukket bogen uden. Fokus fjernes fra ordene, og når jeg forsøger at forholde mig til de sorte streger, der på en eller anden måde skal have betydning for digtene, må jeg give op og konstatere, at digtene uden malerier havde stået endnu stærkere, sort på hvidt, med tomme rum mellem sig, som tomrummet mellem livet og døden. Jeg har som læser intet behov for visuelle hjælpemidler. Det ødelægger heldigvis ikke min oplevelse, og når jeg læser denne digtsamling igen, vil jeg blot ignorere dem og lade mig bevæge af Press' ærlige og udtryksfulde ord.

Lavendelfarvet lyrik

Niklas Press afslutter med et filmisk intenst digt. Jeg har læst det igen og igen, og kommer til at læse det mange gange senere, når jeg finder denne digtsamling ned fra hylden, måske grebet af sorg, måske af lykke. Press slutter af med et digt, der hylder livet præcis som det er.

“Jeg vasker fuglelort af din sten
fjerner blodbøgens visne blade
og står med foldede hænder
indtil det føles fjollet.
Så går jeg ud gennem porten
og ser op mod himlen
ikke fordi jeg bilder mig ind
at du gemmer dig dér
men fordi solen skinner.”

Hvis livet i al sin bittersødme var en farve, så ville det være netop denne nuance af lilla, som maler en solnedgang på forsiden af *Katafalk* – en forsigtig og subtil lavendel.

I
N
F
O

Niklas Press: Katafalk

Forlaget Zlotnik's

2024

104 sider

Læs også

Æter-hæfterne og deres magi

Når forelskelse og livsfare findes på samme tid

En kunstnerisk forhøjning til livet

Hvem samler skraldet op efter revolutionen?

Hjertekammer-rock